

КУМЧО ВЪЛЧО И КУМА ЛИСА.

Не знамъ кога и какъ тъй стана,
 Та кумчо Вълчо и Лисана
 Намериха гърне съсъ медъ.
 И Вълчо — както му е редъ —
 Поиска, безъ да мисли много,
 Печалбата да подѣлятъ.
 Но Лиса се развика строго:
 „Меда? Не ще го бжде туй!
 Побратиме, умъ нѣмашъ, чуй!
 Сега е топло, жежко лято
 И ний се хранимъ пребогато,
 А утре снѣгъ когато падне,
 По цѣли дни ще ходимъ гладни!
 О, тъй не става, Кумчо, не!
 Ще скриемъ пълното гърне
 И после въ люто зимно време
 Медеца братски ще ядеме...“
 И Лиса гърнето прибра,
 Та скри го въ гжстата гора.
 Но день единъ едвамъ измина
 Сторй и се той день-година.
 И наша Лиса тръгна въ пжть.
 — Кжде, — запита я Вълкътъ, —
 Кума, ще ходишъ тъй безъ мене?
 — Отивамъ, кумчо, на кръщение:
 Роднини стóриха ми честь —
 Кума съмъ канена за днесъ...

Но вмѣсто на кръщение — ето
 Отива Лиса при гърнето
 И, както си му е реда,
 Добре си хапва отъ меда.
 — Кума, — следъ малко Вълчо пита, —
 Какъ кръсти своето кръшалче?
 — Е, че кръстихъ го... Наченалче —
 Кумицата отвърна сита.
 Следъ два дни ето ти я пакъ
 Пое къмъ тъмния гжстакъ.